

Ook goud voor het Grote Afschuiven

Opinie

Cabaretier Erik van Muiswinkel, de motor achter de Nie na China-actie, beziet twee weken Olympische Spelen. Hoe doen de mensenrechten het in het medailleklassement?

China wint op alle fronten! Holland spreekt een woordje mee! De sporters beperken hun schaarse protesten tot de periode voor de Spelen: een open brief aan Hu Jintao, polsbandjes die tijdens het spel niet om mocht

ten, en de Duitse fotoactie *Wir sind alle Chinesen*. Joey Cheek, de Amerikaanse schaatser en fel Darfur-activist, kwam China niet in.

In de aanloop naar Peking 2008 stromen de berichten binnen dat de Chinese autoriteiten steeds harder optreden tegen een ieder die de harmonie in hun land verstoort. Elke dag worden er lastposten uit de weg geruimd, van kruimeldieven tot topjuristen.

De laatste meesterzet, nog voor de slotceremonie, was het tot een maand dwangarbeid veroordelen van twee oude dametjes, Wu Dianyuan (79) en Wang Xiuying (77), die wilden demonstreren in een van de daarvoor aangewezen

parkjes in Peking. Intussen wordt de vervolging van de religieus-meditatieve beweging Falun Gong grondig voortgezet. Begin 2008 worden er ruim 1.800 beoefenaars opgepakt, 256 in Peking, via geregisserde razzia's met aangeef- en klikpremies.

In Tibet komt geen journalist, bij de Oeigoeren nauwelijks, maar de geruchten zijn wreed. Het bespioneren, intimideren, arresteren, 'heropvoeden', bedreigen van familie, invalide slaan, doodtrappen, met elektrische stokken branden, en uiteraard executeren van mannen en vrouwen wier enige misdaad is dat ze het regime onwelgevallig zijn, is altijd en overal

in China doorgestaan. Een feit dat gek genoeg zelfs de grootste China-verdedigers erkennen. Ze vinden het alleen niet zo erg.

Met het daverende succes van de Spelen heeft de Chinese Communistische Partij (CCP) aan de bevolking gedemonstreerd dat China niet alleen gelijkwaardig, maar allicht superieur is aan de rest van de wereld. Dat gaat hun, exact als de nazi's in 1936 en de Argentijnse generaals in 1978, extra jaren van goodwill en krediet opleveren. De echt moedigen, de Chinese burgers die het in het openbaar tegen de CCP opnemen, zullen zo veel langer slachtoffer zijn.

Het woord 'boycot' heeft voor

begripsverwarring gezorgd. De boycotts van Melbourne en Moskou hadden met Peking 2008 niets gemeen. In 1936 (Berlijn) was een boycot niet zozeer nuttig als wel fatsoenlijk geweest, en daar gebeurde het niet. In de aanloop naar Berlijn werden exact dezelfde argumenten tegen een boycot gebruikt als dit jaar.

En ze waren even vals (het gaat goed met dat land!) en naïef (sport verbreedert, daar kan de politiek van leren) en laf (een Duitse interne aangelegenheid, het past ons niet daar een oordeel over te hebben) als nu. De sport heeft zich kritiekloos geleend voor het in de etalage zetten van de grootste dicta-

tuur ter wereld. Zodra er op 'het andere China' werd gewezen, het China van de persbreidel, de kampen en de knoet, begon het Grote Afschuiven. De sporters naar het IOC, het IOC naar de politiek, de politiek terug naar het IOC.

Ongevraagd vertellen sporters en politici dagelijks dat de Spelen juist een geweldig positieve invloed op de Chinese openheid en de 'mensenrechtensituatie' hebben. Elke dag staat er netjes in de krant dat het niet waar is, maar de Olympische zendelingen zullen het tot hun laatste snik volhouden. 'Wilde je 't zo graag zien, dat je het zag' (Jeroen van Merwijk).

Erik van Muiswinkel